

Відкрито Українсько-Корейський центр ІТ

Київська політехніка 8 серпня приймала гостей – Надзвичайного і Повноважного Посла Республіки Корея в Україні пана Кім Ін-Цжуна та радника-посланника, заступника глави місії пана Кім Хьон Дока. Вони взяли участь у відкритті Українсько-Корейського навчального центру з інформаційних технологій, що розташований в 13-му корпусі НТУУ "КПІ". Цій події передувало підписання низки документів починаючи з 2005 р. та конкретних кроків щодо їх втілення.

У липні 2009 р. відбувся обмін нотами між Посольством Республіки Корея в Україні та Міністерством економіки України про започаткування "Проєкту про створення Українсько-Корейського навчального центру інформаційних технологій в Національному технічному університеті України "Київський політехнічний інститут". Мета проєкту – передача корейського досвіду і знань у галузі сучасних інформаційних технологій студентам і аспірантам НТУУ "КПІ"; розширення співпраці науково-освітніх сфер України та Кореї шляхом розробки навчальних програм і навчальних матеріалів; зміцнення відносин і співробітництва між обома країнами через успішне виконання проєкту; підтримка системи роз-

витку людських ресурсів для задоволення потреб промисловості України.

У Центрі буде здійснюватися підготовка студентів та аспірантів НТУУ "КПІ" за програмами Grid-Computing (розподілені обчислення), System on Chip (SoC – системи на кристалі), ІТ-телефонія; підвищення кваліфікації фахівців (спеціалістів і магістрів), підготовка кадрів. На сьогодні для реалізації проєкту "Українсько-Корейський навчальний центр з інформаційних технологій" від KOICA отримано обладнання на загальну суму близько 500 000 дол. США, група фахівців університету пройшла стажування в Республіці Корея, тепер вони самі можуть виступати як тренери.

У церемонії урочистого відкриття Центру взяли участь ректор НТУУ "КПІ" М.З.Згуровський, перший проректор Ю.І.Якименко, керівник управління з міжнародних зв'язків Б.А.Циганок, науковці, студенти, аспіранти, представники ЗМІ та ін. Вітаючи присутніх, М.З.Згуровський щиро подякував корейській стороні за надану можливість співробітництва – використувати знання і досвід корейських фахівців у спільних наукових

та освітніх проєктах. Він висловив сподівання, що відкриття Центру створить нові сприятливі умови для освітньої, наукової й культурної співпраці між Україною та Кореєю. У свою чергу Надзвичайний і Повноважний Посол Республіки Корея в Україні Й.В. пан Кім Ін-Цжун висловив упевненість, що успішна реалізація проєкту стане доб-

рим прикладом такої співпраці. Директор Українсько-Корейського навчального центру з інформаційних технологій п. Тетяна Ковалюк поінформувала про діяльність Центру, потім гості оглянули лабораторії, оснащені корейським обладнанням, де вже розпочали роботу українські студенти.

Інф. "КП"

Підсумки прийому – 2011: КПІ зберіг лідерські позиції

Зберігаючи лідерські позиції в освітньому розмаїтті своєодення, КПІ впевнено тримає курс на підготовку високоосвітніх професіоналів, затребуваних вітчизняним ринком праці. Цьогорічна робота приймальної комісії та набір першокурсників були особливо непростими, адже через демографічні коливання кількість випускників шкіл відчутно зменшилася.

Про перебіг вступної кампанії та підсумки прийому студентів на 1-й і 5-й курси 2011/12 н. р. розмовляємо з першим проректором НТУУ "КПІ" Ю.І.Якименком.

– З інформації ЗМІ відомо, що КПІ ввійшов до трійки вітчизняних ВНЗ, куди найчастіше подавали заяви абітурієнти з найвищими балами ЗНО. Як змінився план набору до університету за останні роки?

– Протягом останніх років план набору до університету на денну форму навчання змінювався за рахунок диференціювання спектру напрямів підготовки, спеціальностей і структурних особливостей. Так, у 2001, 2002 та 2003 роках план набору склав відповідно – 4955, 4958 та 5050 студентів на 20 факультетах та 6 інститутах. У 2004 р. – 5097 студентів, у 2005 р. – 4776 студентів, у

2006 р. цей показник склав 4423 студенти на 20 факультетах та 6 інститутах без урахування ВПІ. У 2008 р. – 4027 студентів. У 2009 р. – 3758 без урахування ВПІ, ІСЗ31 та іноземних громадян. У 2010 – 4029 без урахування ВПІ та іноземних громадян. У цьому році – 3436 осіб без урахування ВПІ та іноземних громадян.

До речі, конкурс за поданими заявами у попередні роки змінювався в межах 1,7-2,29 особи на місце. У 2010 р. цей показник практично не відрізнявся від попереднього і становив 4,5 (у 2009 – 4,46). У 2011 – 5,0.

– Які спеціальності користувалися найбільшою популярністю, а які відстають з набором?

– Найбільше абітурієнтів (якщо рахувати за поданими заявами) виявили бажання навчатися за напрямками: реклама і зв'язки з громадськістю – конкурс на місце за держзамовленням 47,7; правознавство – 33,89; видавничі справи та редактування – 33,13; філологія – 27,31; міжнародна економіка – 21,15; економіка підприємства – 20,33; економічна кібернетика – 14,47. Необхідно звернути увагу на прийом за такими напрямками підготовки: інженерна механіка – конкурс на місця держзамовлення 2,29; енергомашинобудування – 2,36; гірництво – 2,42.

Відсоток випускників СДП серед зарахованих на денну форму навчання у 2010 році становив близько 20%, а у 2011 – близько 18%. Найбільше їх на ФІОТ – 95 осіб, в ІПСА – 66, ТЕФ – 61, ФЕЛ – 60.

– Як і в попередні роки, найвищий конкурс спостерігався на гуманітарних факультетах?

– Серед факультетів університету найвищий конкурс був на факультетах лінгвістики (27,31) і соціології та права (18,66). Конкурсний показник для інститутів становив: ВПІ – 12,03; ІТС – 4,91; ІПСА – 4,46; ІЕЕ – 4,07; ФТІ – 3,95; ММІ – 2,85; ІСЗ31 – 1,24 (що можна пов'язати зі специфікою подання документів до ІСЗ31). На жодному з факультетів конкурс

не був нижчий ніж 2,63. Активна проф-орієнтаційна робота, цілеспрямована агітація у школах та містах – потенційних споживачів спеціалістів, використання навчальних комплексів – усе це і дало такі позитивні результати.

– Чи зростає кількість студентів з сільської місцевості? Були бажаннями навчатися без відриву від виробництва?

– Стосовно кількості абітурієнтів і зарахованих студентів з числа сільської молоді, порівняно з минулим роком їх кількість зростає (2011 р. – подали заяви понад 3200, зараховано понад 700 осіб; 2010 р. – понад 2000 заяв і понад 500 зарахованих відповідно). А щодо медальстів, то в цьому році подали заяви близько 3300 осіб, тобто цей показник порівняно з минулим роком залишився незмінним, але зараховано з них понад 650, що менше ніж у минулому році (2010 р. – понад 800).

Щодо форми навчання без відриву від виробництва, то за 2000-2007 роки кількість місць за держзамовленням була майже незмінною – 440-450. Але у 2008 р. план набору за держзамовленням склав 254 місця, у 2009 р. лише 78 місць. У 2010 році цей показник становив 141 місце, а у 2011 році – 166. Різке зменшення кількості бажаних навчатися за заочною формою пояснюється вимогою щодо наявності сертифікатів не тільки для випускників шкіл поточного року, а і для працюючих. Хоча в цьому році, як і в минулому, згідно з Умовами прийому до ВНЗ було дозволено складати вступні випробування у ВНЗ особам, які отримали повну загальну середню освіту у 2007 році або раніше.

– За кількістю поданих заяв КПІ набагато випередив інші ВНЗ. Чи багато першокурсників виявили бажання навчатися за контрактом?

– Взагалі у поточному році було зареєстровано 17767 заяв (з них 17243 заяви на денну форму навчання, включаючи молодших спеціалістів). Щодо кількості контрактних студентів, то в цьому році зараховано 256 студентів на денну та 101 на заочну форму навчання. Найбільше їх у ВПІ – 59, ФЛ – 45, ФММ – 44.

– Скільки студентів навчатиметься в НТУУ "КПІ" на п'ятому курсі?

На 5-й курс прийнято за держзамовленням спеціалістів на денну форму 1870 (за контрактом – 112), а на заочну 375 (за контрактом – 437), магістрів за держзамовленням на денну форму 1342 (за контрактом – 94), на заочну форму – 6 (за контрактом – 53). Найбільше магістрів навчатиметься на ФММ – 116, ФСП – 99, ТЕФ – 97, ІЕЕ – 85, ФІОТ – 79.

– Проаналізувавши результати цьогорічної вступної кампанії, які завдання Ви ставите перед керівниками науково-навчальних підрозділів щодо набору наступного року?

– Щоб і наступного року отримати гідне поповнення лав КПІ, необхідно й надалі розвивати зв'язки зі школами, ліцеями та вищими навчальними закладами освіти І та ІІ рівнів акредитації з метою пропаганди інженерних знань шляхом покращення роботи філій ІДП, навчально-науково-виробничих комплексів тощо. Маємо розвивати та інтегрувати систему доуніверситетської підготовки, удосконалювати навчальні плани, узгоджувати їх за системою школа – ліцей – коледж – університет. Потрібно проводити оцінку знань вступників і відбір кращих абітурієнтів на стадії навчання в системі доуніверситетської підготовки і за результатами профільних олімпіад. З метою розробки рекомендацій щодо переліку діючих напрямів підготовки в університеті методичній раді разом з підрозділами слід провести комплексний аналіз показників прийому на 1-й курс та випуску молодих спеціалістів за напрямками підготовки та спеціальностями.

– Як Ви оцінюєте цьогорічну прийомну кампанію?

– Вважаю в цілому роботу з прийомом студентів на 1-й курс успішною. Хоча відзначити плідну, чітку роботу приймальної комісії, відбіркових та експертних комісій з усіх предметів та деканів факультетів, які забезпечили виконання плану набору і гідне поповнення студентського колективу. В добру путь!

Підготувала Н.Водоєнко

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

1 Підсумки прийому – 2011

2 Вітаємо ювілярів: А.І.Мединцева, С.П.Примакова

Чи зупинимо копіаєст?

3 Семінар на ФПМ

Конкурс молодих енергетиків

Д.Вазарі – літописець епохи Відродження

4 Художня виставка Наталії Гмирі

Літня школа в Болгарії

Зелений водоспад

Поміркуйте

ВІТАЄМО!

ВІТАЄМО!

Анатолію Івановичу Мединцеву – 85!

5 вересня 2011 р. виповнилось 85 років з дня народження і 60 років роботи на кафедрі конструювання металорізальних верстатів та машин Анатолію Івановичу Мединцеву – ветерану праці, ветерану Великої Вітчизняної війни, учаснику бойових дій Анатолію Івановичу Мединцеву.

З початком Великої Вітчизняної війни Анатолій Іванович добровольцем пішов до лав Червоної армії. Брав участь у боях під Сталінградом, на Орловсько-Курській дузі. Кінець війни зустрів у м. Познань (Польща). Був нагороджений орденами і має 16 медалей.

Після демобілізації був прийнятий на роботу на військову кафедру, а з 5 березня 1951 р. працює на кафедрі конструювання металорізальних верстатів та машин ММІ.

Анатолій Іванович висококваліфікований, досвідчений фахівець, заслужений працівник НТУУ "КПІ". Користується великим авторитетом і повагою в колективі ММІ та університету. Від імені адміністрації, Ради ветеранів, колективу ММІ вітаємо Анатолія Івановича з днем народження. Зичимо йому міцного здоров'я, довголіття й великого людського щастя.

М.І.Бобир,
директор ММІ, проф.,
Б.А.Скоцеляс,
голова Ради осередку ветеранів ММІ, доц.

Семену Пилиповичу Примакову – 80!

Професор кафедри екології та технології рослинних полімерів, заслужений викладач НТУУ "КПІ", академік Української технологічної академії, учасник Великої Вітчизняної війни С.П.Примаков святкує свій ювілей. Колись казали: у людини звичайна біографія у незвичайний час. Увесь життєвий і творчий шлях Семена Пилиповича невіддільно пов'язаний з історією країни, його біографія читається, як пригодницька розповідь. Народився С.П.Примаков 12 вересня 1931 р. у багатодітній селянській сім'ї на Брянщині. Важким було дитинство: батько загинув на фронті, і хлопець, як найстарший у сім'ї, з 12-ти років вимушений був працювати на рівні з дорослими.

Початкову освіту здобув у сусідньому селі, а середню – за 7 км у с. Гуровичі, куди ходив пішки через ліс та бездоріжжя. Школу закінчив у 1950 р. із відмінною характеристикою особисто від директора. У цьому ж році він приїхав до Києва вступити до КПІ на гірничий факультет на спеціальність "Геологічна розвідка", на яку був конкурс до 8 осіб на місце. На той час на всі факультети КПІ необхідно було скласти 7 вступних іспитів (математику усно і письмово, твір і літературу, хімію, фізику, іноземну мову), з яких він твір написав на "відмінно", з іноземної мови отримав "задовільно", всі інші іспити склав на "добре" і не пройшов за конкурсом. Тодішній ректор КПІ О.С.Плигун запропонував переписати заяву на ХТФ на спеціальність "Технологія целюлозно-паперового виробництва", де конкурс був значно нижчий.

Будучи студентом, С.П.Примаков з першого курсу брав активну участь у роботі студентського наукового товариства, і за кращі роботи, які подавав на студентські наукові конференції, отримував нагороди від ректорату. Під час виробничих практик, які проходили на великих промислових підприємствах СРСР, освоїв робочі спеціальності каустизаторщика 7-го розряду і пресовщика папероробної машини 5-го розряду.

Після закінчення інституту в 1955 р. був направлений на роботу на о. Сахалін на Поронайський ЦПК на посаду майстра. Згодом став кращим раціоналізатором комбінату, працюючи майстром, технологом, заст. начальника сульфитного заводу. Одна з його тогочасних ідей, підтверджена власними розрахунками і згодом впроваджена у виробництво, – відвести їдкий дим вапновипальної печі до сусідньої висотної туби, що знаходилася на деякій відстані. Ще в КПІ він виконував реальний курсовий проект з теплотехніки, пов'язаний з модернізацією парового котла, що знаходився в нишньому 6-му корпусі, тож зумів грамотно зробити математичні викладки щодо димової тяги, які потім перевірили та затвердили у Південно-Сахалінському відділенні АН СРСР. Тоді раціоналізатор отримав винагороду в розмірі 3,5 тис. крб.

У 1957 р. С.П.Примаков вступив до аспірантури Центрального науково-дослідного інституту паперу (м. Ленінград). Під керівництвом відомого вченого д.т.н. М.Г.Елашберга він працював над отриманням целюлози з деревини новим на той час способом із застосуванням органосольвентних розчинів. Це найпростіший в технологічному відношенні спосіб отримання целюлози із відомих на той час. Після закінчення аспірантури науковець залишився працювати в інституті на посаді в.о. старшого наукового співробітника і заст. нач. лабораторії виробництва сульфитної целюлози. У 1962 р. С.П.Примаков блискуче захистив кандидатську дисертацію в Ленінградській лісотехнічній академії.

У 1963 р. С.П.Примаков за конкурсом обійняв посаду доцента кафедри технології і обладнання целюлозно-паперового виробництва КПІ, при якій було організовано спеціальну лабораторію з вивчення процесів отримання целюлози з одностовбурних рослин і швидкоростучої тополі. С.П.Примаков надавав технічну допомогу цілому ряду підприємств із вдосконалення існуючих технологій: Понінківській паперовій фабриці – з покращення проклеювання паперу та економії свіжої води в процесі його виробництва, Херсонському і Ізмайльському – з вибілювання целюлози, Жидачівському ЦПК – з варіння целюлози та виробництва картону тощо.

У 1969 р. рішенням МінВУЗу України кафедра технології і обладнання целюлозно-паперового виробництва була закрита, але спеціальність збережена. Усі обов'язки зав. кафедри були покладені на доц. С.П.Примакова, він організував заочну форму навчання, при УкрННПО створив філію спеціальності. У 1988 р. було організовано кафедру технології целюлозно-паперового виробництва та промислової екології під керівництвом проф. О.П.Шуцька, згодом перейменовану в кафедру екології та технології рослинних полімерів. Увесь цей час С.П.Примаков залишався відповідальним за спеціальність та навчально-методичну роботу. У 80-х рр. минулого століття він входив до складу ініціативної групи спеціалістів із знаходження коштів для розширення матеріально-технічної бази КПІ, за його безпосереднього участю Міністерство ЦПП СРСР виділило для інституту більше 100 тис. крб. для капітального будівництва.

Під керівництвом С.П.Примакова випущено більше 250 кваліфікованих фахівців целюлозно-паперового виробництва, двох з них стали докторами наук, 14 – кандидатами наук, чимало – провідними керівниками галузі. У науковому доробку С.П.Примакова більше 150 наукових статей, 15 патентів, 3 монографії, навчальні посібники з грифом МінВУЗу СРСР, Міністерства освіти і науки України тощо.

Колектив кафедри екології та технології рослинних полімерів щиро вітає С.П.Примакова зі славним ювілеєм, бажає йому міцного здоров'я і довгих років натхненної праці в стінах НТУУ "КПІ".

ЧИ ЗУПИНИМО КОПІПАСТ?

Слово "копіпаст" автором запозичене у наших студентів під час консультацій з приводу підготовки до захисту курсових, рефератів, розрахункових робіт. Це слово утворене з двох англійських – *copy* (копіювати) і *paste* (вставити) і означає технологію виконання названих робіт методом копіювання текстів з Інтернет-джерел та вставки їх у свій текст для розкриття тієї чи іншої теми.

У чому причини такого явища? Думаю, їх декілька. Чи може студент виконати весь обсяг заданих викладачем семестрових робіт, окрім нормативних курсових, дипломних, домашніх, розрахункових тощо? З точки зору викладача, може! А який часовий ресурс студента? Подивимося у навчальний план. Співвідношення аудиторних занять та самостійної роботи 50:50. Останніми роками спостерігаємо тенденцію до зростання самостійної роботи. Отже, й кожному викладачеві, який сумлінно ставиться до викладання, хочеться дати студентіві додаткову роботу для підвищення рівня знань зі свого предмету. Розуміємо, що предмет цього викладача є найважливішим, а кожна додаткова робота додає знань, навичок й умінь студенту. Але зазвичай викладач не має інформації про навантаження того ж студента іншими викладачами. Отже, виникає перенавантаження студента, який рятується за допомогою запозичення з Інтернету матеріалів. Економлячи час, деякі студенти можуть здати роботу, навіть не переглянувши її. А викладач читає, що "в дисертації (або монографії) розглянуто...", хоча мова йде про реферат чи курсову. Коли у 2011 році читаеш про те, що "цього, 2005 року, темпи зростання становили ..." і таке подібне, звичайно, настрої підвищуються. А робота йде на доопрацювання.

Інша причина. А як бажає студент виконати задану роботу? Як правило, так, як вимагає викладач. Вимоги до робіт записані в методичних рекомендаціях, де, звичайно, є перелік ре-

комендованих тем, обсяг матеріалу, терміни захисту тощо. Але, все ж таки, прийнятний рівень роботи в кінцевому підсумку визначає викладач. Студенти різних курсів між собою спілкуються, і часто отримують інформацію про вимогливість викладача ще до того, як з ним познайомляться. А далі шляхом найменшого опору. Отримав завдання, зробив копіпаст, пішов на захист з надією: "пронесе". Шановні колеги, давайте зробимо, щоб "не пронесли", і наступний курс буде знати, що "не пронесить".

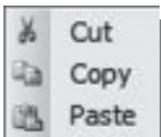
Стосовно тематики завдань. Зрозуміло, якщо кожного року тематика завдань не змінюється, а студенти мають свої віртуальні спільноти обміну роботами в електронному вигляді (зайдіть на сервери гуртожитків), то маємо можливість читати ті самі роботи щороку, підвищуючи тільки свій рівень повторенням пройденого матеріалу. А наша КПІшна, науково-технічна сфера є наукомісткою, високотехнологічною, вона швидко розвивається... Автор періодично відвідує різноманітні виставки та форуми, що проходять у Києві у виставкових залах на Нивках, на Лівобережній, на Виставці... Яка мета, спитаєте? Маю бажання не відстати від прогресу, хочу на власні очі побачити чим живе світ, які технології, яка техніка з'явилася. Особливо у сфері радіоелектроніки, адже я випускник радіотехнічного.

Саме на цих інформаційних виставкових заходах є нагода побачити новинки як вітчизняної промисловості, так і закордонних виробників. І тематику після вражень від світових новинок формую для рефератів, курсових, дипломних робіт, дисертацій. А потім ці курсові та дипломні отримують призові місця у конкурсах різного рівня, адже тематика є актуальною. Приємно за студентів! Також приємно за тих викладачів і студентів, яких я зустрічаю на тих же

виставках. Дякую, однодумці. Радий вас там бачити.

На жаль, дехто привчається до "копіпаста" вже у школі, де також є реферати. Сина-школяра привчаю не брати для рефератів готові тексти, а опрацювати належним чином різноманітні матеріали і викладати їх на сторінках реферату вже з власною інтерпретацією. Звичайно, ми, батьки, завжди зайняті. Проте особисто вважаю, що зекономлені нами хвилини для підрастаючого покоління вилітають (чи можуть вилітати) у втрату годин, днів у їх дорослому житті. У нас ще є час.

Наведу ще декілька фактів. Як рецензент наукових праць конференцій спостерігаю наступне. Студенти для підвищення рейтингу для вступу до магістратури мають опублікувати праці (тези доповідей та статті). Якість матеріалів окремих сту-

дентів не цікавить, якщо тема підходить, можуть і частину чужого тексту взяти і видати за свій. Ганьба! Вже близько п'яти років я займаюсь "антиплагіатом", може цей процес і зумовив вилити мої думки на папері в нашій газеті. А розпочалося все з того, що мені як науковому керівнику дипломної роботи почали приносити для підготовки статей або тез доповідей запозичені матеріали. І пропонували надрукуватися у співавторстві...

Вже у цьому (2011) році зустрівся з випадком, коли з 28 рецензованих робіт студентів і аспірантів з України у 12 виявився плагіат, причому всі 12

– з КПІ. Соромно за наших студентів. Звичайно, я дав шанс їм виправитися, надати на конференцію нові тези, написані самостійно (чи з науковим керівником). Але зробили це тільки 2 студенти. Інші чи не захотіли, чи вирішили, що це їм не під силу. А один аспірант, мабуть, "найрозумніший", направив тези до іншої секції, куди їх прийняли... На жаль, я це помітив, переглядаючи вже віддрукований збірник. А на початку моєї боротьби з плагіатом було ще гірше, з 14 поданих тез 12 мали підозру на плагіат.

А цього року руки дійшли і до перевірки на запозичення в дипломних роботах наших студентів. Звичайно, де теоретичної частини, де є відповідні посилання на літературні джерела, претензій немає, а до вступу, дослідницького та рекомендаційного розділів та висновків були. Вважаю, що неможливо, щоб дві людини на основі одного тексту розділу (у нашому випадку авторського та запозиченого) написали висновки абсолютно однаково, включаючи коми та крапки, а той цілі абзаци. Неможливо, я думаю. Вже "сумна слава" серед студентів йде, що "не пройде шара". Вже, можливо, плагіату буде менше. Навчальні студенти будувати речення наукових робіт, викладати власні думки. Звичайно, науковому керівникові дипломної роботи, який не так досконало, як сучасний студент володіє Інтернет-технологіями, важко знайти запозичення без посилань. Тому нашою кафедрою ввели, окрім нормоконтролю, контроль на запозичення з Інтернету. Діє! Результат є!

Важка ця робота. Є ображені, у яких немає часу переробити, хоча б місяцями слова помінати в реченні, щоб існуючі програмні засоби не помічали плагіат. Чи вже й це окремі студенти не вміють робити? Твори, перекази не навчилися писати? Давайте допоможемо! Разом викоринимо це явище. Піднімо рівень випускників і майбутніх фахівців, управлінців, державних діячів не кількістю, а якістю. Можливо, так, як в Російській Федерації, де

відраховують студентів за плагіат, щоб іншим не кортіло. І в Німеччині на одного міністра менше стало... Як приклад, пояснюю студентам, що їх майбутнє може бути пов'язане з посадами високого рівня, і інші, на замовлення чи з власної ініціативи, шукатимуть компромат на них. І знайдуть у тезах доповіді чи статтях. І що з кар'єрою?

Звичайно, такі дії кардинально ситуацію не змінять. Треба починати з себе. Формувати унікальні теми робіт, наприклад, "Експорт країнами Південно-Східної Азії продукції високотехнологічної сфери цінового діапазону від 100 до 200 доларів у період з 1995 по 1997 роки". І тоді на консультацію приходить студент і говорить викладачеві про те, що такої теми в Інтернеті немає... Звичайно, немає. Треба працювати, знайти і обробити матеріал. Можливо, студентові сподобається наукове дослідження за запропонованою темою. А обсяг реферату можна обмежити 2-3 сторінками, де тільки конкретика, розрахунки, таблиці, графіки...

І на завершення. Пропоную створити систему, яка позбавить нас ганебного явища не революційним, а еволюційним шляхом. Звичайно, розвиток Інтернету як інформаційної бази буде продовжуватися. Оперативний доступ до бібліотек, довідників надає студентові можливість отримувати знання. Варто еволюціонувати разом зі студентом, приймати студента з його інформаційно-комунікаційними можливостями такого, як він є. Слід використовувати пошуковий Інтернет-інструментарій задля спільної мети виховання висококваліфікованого фахівця, адаптувати завдання до цих можливостей з урахуванням потреб суспільства.

С.В.Войтко,
доцент кафедри міжнародної економіки, к.е.н.

Від редакції. Зважаючи на важливість проблеми, запрошуємо читачів висловитися з приводу питань, які порушені в статті, зокрема, розповісти про свої методи боротьби з "копіпастом".

Семінар з програм академічних обмінів на ФПМ

Олівер Попов

13 вересня 2011 року студенти нашого факультету зустрілися з гостем зі Швеції паном Олівером Поповим (Oliver Popov), професором факультету комп'ютерних наук і систем, директором Центру безпеки кібернетичних систем Стокгольмського університету (Stockholm University – <http://www.su.se/english>). Метою візиту пана Попова було встановлення зв'язків між Стокгольмським університетом та НТУУ "КПІ" щодо академічних обмінів та спільних наукових досліджень, зокрема з факультетом прикладної математики.

Під час семінару професор Попов зробив презентацію про Стокгольмський університет, в якій розповів про структуру освіти у Швеції, аспекти її інтеграції в Болонський процес і про особливості навчання в Стокгольмському університеті. Мова йшла й про можливості для наших студентів отримати подвійну освіту – в Україні та Швеції. Окрім того, гість розповів про напрямки наукових досліджень у галузі Інтернет-технологій та комп'ютерної безпеки, а також торкнувся питань щодо конфіденційності інформації в інформаційному суспільстві.

Презентація професора Попова викликала зацікавленість серед учасників семінару. І хоча спілкування відбувалося англійською мовою, це не стало завадою. Студенти поставили чимало запитань щодо можливості здобуття освіти в Стокгольмському університеті, зокрема студентами нашого факультету.

Підбиваючи підсумки, можна сказати, що у студентів нашого університету є багато можливостей щодо навчання у ВНЗ Європи в рамках програм академічних обмінів, і візит пана Олівера Попова є ще одним з цього підтвердженням.

Костянтин Коваленко, студент ФПМ

"МОЛОДЬ – ЕНЕРГЕТИЦІ УКРАЇНИ": запрошуємо до участі в конкурсі

Щорічно Рада старіших енергетиків України за підтримки НТУУ "КПІ" проводить Всеукраїнський молодіжний конкурс з питань енергетики серед молоді, що навчається у вищих навчальних закладах, технічних коледжах енергетичного напрямку, працює в проектних, монтажних, ремонтних, налагоджувальних організаціях, на теплових (ТЕС) та атомних (АЕС) електростанціях. Мета конкурсу полягає в широкому залученні молоді до вирішення проблем паливно-енергетичного комплексу; підвищення техніко-економічних показників роботи ТЕС, АЕС, інших енергетичних об'єктів; покращення екологічних показників електростанцій; впровадження енергозберігаючих технологій; підвищення ефективності видобутку, підготовки та спалювання вітчизняного вугілля; розробки пропозицій щодо втілення стратегії розвитку енергетики України.

Протягом останніх п'яти років участь у конкурсі взяли 297 робіт 346 учасників, серед яких студенти, магістранти, аспіранти, інженери, молоді вивчадчі. Понад 15 з них уже захистили кандидатські дисертації. Кожна робота, яка надходить на конкурс, проходить подвійне рецензування: на

факультетах КПІ й інших ВНЗ м. Києва та в провідних інститутах Національної академії наук України.

У 2010 році на конкурс було подано 92 роботи від 109 авторів з 29 організацій чотирнадцяти міст України: Вінниці, Ірпеня, Южноукраїнська, Борислава, Камінь-Каширського, Добровору, Рівного, Дніпропетровська, Івано-Франківська, Бурштина, Харкова, Енергодара, Львова, Києва. Від КПІ надійшло 52 роботи. Найбільш активну участь у конкурсі взяли студенти, магістранти та аспіранти ТЕФ (26 робіт), ІЕЕ (23 роботи). По одній роботі надійшло від ММІ, ФЕА, ХТФ, ФММ. Політехнікам було присуджено 16 перших місць (6 – ТЕФ, 8 – ІЕЕ, 1 – ФЕА, 1 – ФММ), 11 других (6 – ТЕФ, 4 – ІЕЕ, 1 – ММІ) та 18 третіх (10 – ТЕФ, 7 – ІЕЕ, 1 – ХТФ). Значну кількість робіт подали представники енерго-розподільчих компаній – Прикарпаття-обленерго, Волиньобленерго, Західенерго, Дніпрообленерго, Центренерго, Київенерго, Львівобленерго, Вінниця-обленерго та енергогенеруючих компаній, зокрема: Бурштинської ТЕС, Південноукраїнської та Запорізької АЕС, Київської ТЕЦ-6.

Цього року відбудеться ювілейний Х конкурс "Молодь – енергетиці України 2011". Тож, шановні енергетики

(віком до 35 років), запрошуємо Вас взяти участь у цьому конкурсі, що проходить в таких номінаціях:

1. Паливно-енергетичні ресурси.
2. Теплова енергетика.
3. Атомна енергетика.
4. Нетрадиційні відновлювальні джерела енергії.
5. Електроенергетика.
6. Екологія в енергетиці.
7. Енергозбереження та енергоменеджмент.
8. Енергобезпека.
9. Економіка в енергетиці.

Переможців конкурсу буде нагороджено Почесними грамотами та цінними подарунками.

Анкети авторів та конкурсні роботи подаються українською або російською мовами (20-30 стор.) до 21 грудня 2011 р. у друкованому вигляді на адресу: 01032, Київ, вул. Комінтерна, 27, к.414, ОГ РСБУ, з поміткою "Конкурс "МЕУ-2011", тел. 239-45-22 або в НТУУ "КПІ", корп. 5, кім. 200, тел. 454-96-21. Анкети надсилати на пошту meu-2011@ukr.net.

Більш докладна інформація та умови конкурсу на сайті <http://te.kpi.ua>.

Л.О. Кесова,
проф. ТЕФ., д.т.н.,
заслужений енергетик СНД

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР ПОЛІТЕХНІКА

Рівно 500 років тому в невеличкому тосканському місті Аречцо народився Джорджо Вазарі – автор славнозвісних "Життєписів найславніших живописців, скульпторів та архітекторів". Цій книзі судилося довге, а можливо й вічне, життя, бо доки житиме людство, вона залишиться одним з головних джерел інформації про видатних діячів епохи Відродження. Зауважимо принагідно, що саме Вазарі й запровадив термін "Відродження" ("Rinascita").

Ця книга – напевно перша в історії людства мистецтвознавча праця. В ній Вазарі визначив основні риси відомих тоді мистецьких стилів і використав метод стилістичного аналізу, заклавши засади мистецтвознавства як науки. Понад те, в ній він запропонував періодизацію цієї епохи від Передвідродження (Проторенесансу) і Раннього Відродження до Високого Відродження. Лише період Пізнього Відродження ним не був окреслений, але це зрозуміло – він жив у ті часи й не міг передбачити подальшого перебігу культурного розвитку, а отже – і того, коли й чим закінчиться цей славний період в історії Європи.

Перше видання книги Вазарі побачило світ у 1550 році у Флоренції. В ньому було вміщено 133 біографії митців – від видатного живописця Проторенесансу Джованні Чимабуе до сучасника і вчителя Вазарі Мікеланджело Буонарроті. Друге – за 18 років, після суттєвої переробки та значних доповнень. Саме це видання 1568 року стало основою для подальших перевидань і перекладів аж до нашого часу. В ньому було подано вже 161 біографію видатних діячів Ренесансу як його початків, так і сучасників автора. До життєписів було додано теоретичний трактат "Вступ до трьох мистецтв малюнка, а саме: архітектури, живопису і скульптури" та ще кілька статей.

Проте цінність праці Вазарі полягає не тільки в не стільки в теоретичних міркуваннях. Головним у ній є на диво цікаво і живою мовою тих часів написані біографії його великих сучасників і попередників, описи їх творів і розповіді про обставини (часом доволі складні чи запутані) їх створення.

Але цікаві вони не лише як свідчення становлення і розвитку образотворчих мистецтв на території середньовічної Італії впродовж кількох століть, а й як надзвичайно інформативні джерела до історії техніки та прикладної науки, яким би парадоксальним не здавалося це твердження читачеві. Річ у тім, що проектуванням, спорудженням і оздобленням будинків у ті часи займа-

Джорджо Вазарі

лися одні й ті самі особи – люди, які володіли багатьма фахами. Вони були й архітекторами, і художниками, і ремісниками, і механіками, і винахідниками. Ознакою епохи був нерозривний зв'язок художньої творчості з технічною діяльністю. Понад те, професія художника вважалася однією з ремісничих, і її представники нічим не відрізнялися від представників інших професійних груп. Як і всі, вони організовувалися у цехові структури з відповідними статутами й системою порядкування. Інколи вони не мали власних цехів і входили до інших. Наприклад, у деяких містах архітектори і скульптори входили до цеху мулярів, а живописці – до цеху аптекарів, оскільки самотужки виготовляли свої фарби.

Не дивно, що й Вазарі не міг, та й не прагнув обійти цієї сторони творчості своїх героїв. Власне, він і не міг би вчинити інакше: інженерна діяльність була невід'ємною частиною їхнього життя. А часом – і головною.

Так, серед біографій, розміщених в "Життєписах...", є оповідь про Леон-Баттіста Альберті (1404 – 1472), флорентійського архітектора, геометра і математика, винахідника камери-обскури, автора класичного десятичного трактату "Про архітектуру", в якому була узагальнена вся відома тоді Заходу практика будівництва і теоретично обґрунтовані принципи тогочасної архітектури.

Інший видатний персонаж книги – Філіппо Брунеллескі (1377 – 1446) – найвизначніший з італійських архітекторів, інженер і скульптор, який є автором кількох архітектурних перлин, що радують зір людей і служать

ЛІТОПИСЕЦЬ ЕПОХИ ВІДРОДЖЕННЯ

ім до сьогодні. Брунеллескі був і будівничим купола собору Санта Марія дель Фіоре у Флоренції – видатної інженерної споруди того часу (внутрішній діаметр купола 42 метри, висота від підлоги собору 114,36 метрів). При його спорудженні Брунеллескі мав вирішити низку складних технічних завдань, з чим блискуче впорався. У своїй книзі Джорджо Вазарі докладно описав обставини спорудження цього купола: конкурс серед майстрів з різних країв на право виконувати це замовлення; розробку проекту; найдрібніші особливості його конструкції і технології спорудження; навіть використання розробленого Брунеллескі механізму для підймання вантажів за допомогою противаги і коліс, які крутив один віл замість шести пар.

Поміж героїв "Життєписів..." є не тільки живописці, архітектори і скульптори. Один з них – флорентійський інженер Франческа д'Анджело Чека (1447–1488), який виконував численні замовлення по укріпленню тосканських міст. Розповідь про нього цікава описом майже забутої галузі мистецтва епохи Відродження – особливого оформлення релігійних свят та процесій, тож у книзі були докладно описані розроблені ним механічні пристрої, які "оживляли" фігури святих і навіть дозволяли "розігравати" за їхньою участю нескладні сценки. Цікаво, що ці "хмари" (за визначенням Вазарі) могли бути не лише стаціонарними, але й такими, які могли переносити учасники урочистої ходи.

Ну і, звичайно, неймовірно цінною є оповідь про найвизначнішого діяча епохи Відродження, геніального художника, інженера, вченого, музи-

канта, теоретика мистецтв і літератора Леонардо да Вінчі (1459 – 1519) – "дивну і небесну людину", як називає його сам Вазарі. Готуючи цей життєпис, він користувався розповідями і відгуками людей, які були особисто знайомі з великим майстром, отож текст рясніє дорожочинними деталями, які з часом неодмінно були б безслідно втраченими. З нього ми дізнаємося, що вже в дитинстві Леонардо досконало володів принципами лічби на абаку (далекому попереднику комп'ютера), що інтерес до науки і техніки він набув у майстерні свого вчителя Андреа Верроккіо – вже тоді він, як писав Вазарі, "малював машини, що рухаються силою води", що згодом і підіймають вантажі, кранів і гвинтів підіймати і переносити дуже важкі речі..."

Звісно, не забув Джорджо Вазарі включити до книги і власний життєпис. Утім, право на це він, безумовно, мав: Вазарі є автором архітектурного ансамблю галереї Уффіці (всесвітньо відомий музей у Флоренції), критого переходу від палаццо Пітті до палаццо Веккіо, що тягнувся мало не крізь половину тодішньої Флоренції (відомого туристам як коридор Вазарі), церкви Санта Фіоре е Лучілла в його рідному місті Аречцо; виконував величезну кількість замовлень як живописець, хоча його слава в цій царині й не була такою значною; залишив по собі цікаві зразки декоративного мистецтва. Однак найзначнішим твором Вазарі є, все ж таки, напевно, "Життєписи найславніших живописців, скульпторів та архітекторів". Поза сумнівами, успіх, чи, радше, надзвичайно високі літературні та наукові якості цієї праці були визначені не лише талантом, але й

життєвим досвідом її автора, тож варто хоча б побіжно торкнутися його біографії.

Джорджо Вазарі (1511 – 1574) народився в сім'ї ремісника-гончара, звідси, до речі, і його прізвище ("vasa" італійською – посудина). Ремісниками були і його дід та прадід. Від традицій цієї трудової сім'ї – повага й цікавість Вазарі до практичної діяльності та професійних знань. А ще –

Титульний лист першого видання "Життєписів..." Д. Вазарі

живий розмовний стиль, яскрава народна мова його літературних творів. Рано втративши батька, Вазарі змушений був узяти на себе утримання трьох сестер і двох братів, що змусило його шукати вигідної роботи. Деякий час він навчався у Флоренції ювелірному мистецтву, вчився живопису у відомого тоді художника Россо і навіть, за його словами, у Мікеланджело. Сімнадцятирічним юнаком повернувся до себе увагу кардинала Іпполіто Медічі, і з того часу назавжди пов'язав себе з відомою своїми багатствами і впливовістю тосканською родиною, яка відгравала дуже значну роль у житті середньовічної Італії, дала кілька правителів Флоренції і, врешті-решт, перетворила це місто-державу з республіки на сеньйорію. У 1563 році став засновником Флорентійської академії малюнка. Закінчив придворну кар'єру кавалером ордена Святого Петра, багатим поміщиком і домовласником. А ще – видатним архітектором, істориком, теоретиком мистецтва і письменником – автором великої книги.

Дмитро Стефанович

Коридор Вазарі у Флоренції, споруджений у 1565 р.

Наталія Гмиря

ГРА СВІТЛА ТА БАРВ

рідні художниці, студенти ВПІ, гості. Директор галереї В.С.Тюткіна відзначила гру барв та світла у представлених творах, гармонійне поєднання яскравих кольорів. Вона зауважила, що у художниці є талант та бажання працювати, тож нинішня виставка – не остання, а для студентів ВПІ вона є прикладом творчого зростання. В.В.Степанець – заступник директора ВПІ – відверто пишалася своєю вихованкою: "Наша квіточка показує всю красу" та побажала їй творчого натхнення і злету.

"Це вона сама – яскрава, тендітна, жіночна у своїх творах. Коли дивлюсь на ці роботи – хочеться жити". Співачка виконала кілька джазових композицій, які гармоніювали з настроєм, нав'яним картинами. Перша шкільна вчителька Наталії згадала дитячі роки мисткині: творча, неординарна, вона вже тоді привертала до себе увагу. На закінчення урочистостей Н.Гмиря подякувала за гарні теплі слова, сказані на її адресу; рідним і близьким – за підтримку; адміністрації КПІ – за надану можливість показати свої твори. А студентам побажала досягти професійної майстерності та втілення задумів. Останні в розмовах між собою визнали довершеність представлених робіт: "створені для тих, хто знається на цьому". Особливо їм сподобалися вишукані композиції, виконані в одному кольорі, світлова хвиля в яких захоплює увагу.

Н.Вдовенко

Ольга Красовська, співачка, директор музичного видавництва, яке співпрацює з Наталією, поділилася своїм баченням виставлених робіт:

Саме таке враження лишається після відвідання художньої виставки Наталії Гмирі, яка відкрилася в Картинній галереї НТУУ "КПІ". Примітно, що свою першу персональну виставку художниця показала саме політехнікам, адже вона випускниця КПІ – у 1999 р. закінчила поліграфічний факультет за спеціальністю художник-графік. Нині працює художником-оформлювачем.

Її картини, виконані змішаною технікою (полотно, олія, декоративний матеріал), дійсно приносять радість та тепло в сучасне життя. На полотнах багато квітів: магнолія символізує самоповагу, весну, жіночу вроду; орхідея – пристрасть, любов; піон – довге життя, благополуччя; тюльпан – витончену любов, гордість; лілія – недоторканність, чистоту, спокій; сакура – жіночу молодість та красу. Деякими з них тут-таки хочеться прикрасити своє помешкання.

На відкритті виставки, що відбулося 15 вересня, зібралися друзі та

ЛІТНЯ ШКОЛА В БОЛГАРІЇ

Життя пам'ятне днями, які яскраво проведені, принесли незабутні враження, залишили згадку про цікаві миті... З упевненістю можемо сказати, що кожен з 16 днів, проведених на популярному болгарському курорті Золоті Піски в липні 2011 року, запам'ятався всім учасникам Літньої школи ділової англійської мови. Це вже другий захід, що організовано завідувачем кафедри менеджменту д.е.н., професором Вікторією Вікторівною Дергачовою.

Надзвичайно насичена програма перебування на чорноморському узбережжі поділялася на дві складові.

Вранці проводилися заняття з англійської мови з Оксаною Анатоліївною Ярмоленко. Викладач подавала матеріал у цікавій та доступній формі, так що завдання приносили нові знання та вміння, з однієї сторони, й задоволення від процесу навчання, з іншої.

Другою складовою літньої школи була екскурсійна програма видатними місцями Болгарії. Ми побачили природний феномен "Побиті камені" – комплекс кам'яних колон, заглиблених у землю на 10-15 метрів, милувалися літньою резиденцією румунської королеви та ботанічним садом у місті Балчик. Також відвідали Созополь та

місто-острів Несебр, які є найстарішими поселеннями на Чорноморському узбережжі. Цікавими були подорожі джунглями у природному заповіднику на річці Ропотам. Із задоволенням послушали легенди на мисі Каліакра і наприкінці насолоджувались шопінгом у місті Варна.

Дружелюбна атмосфера, яка панує на цьому курорті, надала змогу поспілкуватися з багатьма людьми різного віку, різних національностей та професій. Саме тоді ми змогли використати набуті знання з англійської мови на практиці.

Також чудовими враженнями залишаться святкування днів народження, які були під час поїздки. Для наших іменинників ми влаштували приємні сюрпризи та забезпечили їх незабутніми теплими спогадами, які залишаться в їх серці назавжди!

Нові знайомства та зустрічі зі старими друзями, поєднання навчання та відпочинку, спокійні дні та шалені ночі, затишні кафе та багатолюдні клуби – ось що для нас Золоті Піски та літня школа у студентські роки. Наш відпочинок і навчання були, як маленьке безтурботне, веселе студентське життя, що ми прожили разом. Сподіваюсь наступного року зустрітись знову. Приєднуйтеся до нас!

Катерина Кузнєцова,
магістр ФММ

Учасники Літньої школи

Парк КПІ є не лише окрасою території університету, його можна вважати візитівкою району та міста. Частина колекції, зібраної понад століття тому з різних континентів і кліматичних зон, збереглася і донині та викликає захоплення й замишування. Зараз у парку НТУУ "КПІ" налічується близько 90 видів і форм дерев та чагарників, за що його можна віднести до розряду дендропарків. "Київський політехнік" уже

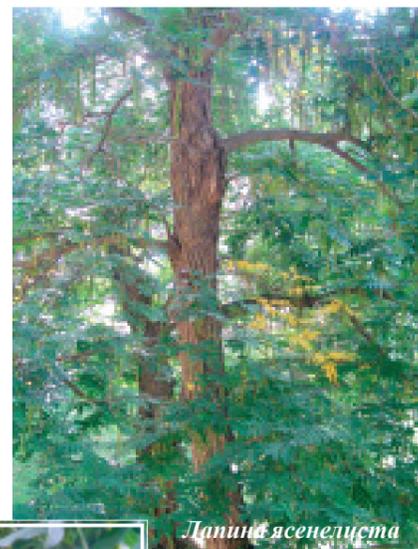
розповідав про цікаві дерева, що знаходяться в ньому, – скупію (перед головним корпусом), сумах (біля ЦКМ) тощо. Та є в парковій колекції ще один екзот, який своєю несхожістю вабить зір круглий рік. Це – лапина ясенелиста (Pterocarya pterocarpa) сімейства горіхових (Juglandaceae). Ще її називають лапина крилоплідна, крилогорішник кавказький, птерокарія кавказька чи птерокарія ясенелиста. Дерево гарне в період цвітіння, та особливо красиве, коли дозрівають плоди: сережки розростаються у звисаючі кисти до півметра завдовжки і смарагдовим каскадом спадають по всій кроні. У цей час птерокарія нагадує зелений водоспад. Дозрівають "крилаті" горішки у вересні-жовтні і залишаються на гілках майже всю зиму. За це дерево вельми полюбують місцеві білочка. Усю зиму вони шпарко чимчикують по гілках, відшукуючи поживу. Кілька екземплярів лапини облюбували в КПІ місцину біля ректорського крила напроти бювету. Торішні буревії відчутно пошкодили релікти, але й нині вони стоять у своїй пишній красі. Відвідувачі деканату ФММ із задоволенням милуються зеленою красунею через вікна другого поверху.

Птерокарія природно розповсюджена в Туреччині та Ірані, Середній Азії, зустрічається на Кавказі. Ростає, переважно, в нижньому гірському поясі і в низинах. Дуже вологолюбива, тож окупує береги річок на глинистих та легких супілинистих ґрунтах, багатих гумусом. Приживається і на бідніших землях, але погано переносить сухість повітря і ґрунту. Недостатньо морозостійка: при тривалій дії низьких температур обмерзає до скелетних гілок, але, як правило, добре відновлюється. Розмножується відводками та насінням. Поодинокі дерева і невеликі групи зустрічаються в горах до висоти 1000 і навіть 1200 м. Ростає лапина відносно швидко, має розгалужену кореневу систему, тож її використовують для укріплення берегової

лінії. Живе до 200 років. Деревина біла, легка, пухка, не дуже міцна. Європейці познайомилися з лапиною в кінці XVIII ст., після подорожі французького ботаніка А.Мішо до Азії. Вперше птерокарія була описана як горіх ясенелистий (Juglans fraxinifolia) в 1797 р. за екземпляром з саду Паризького музею.

У природних умовах – це велике листопадне дерево до 30 м заввишки зі стовбуром 100-150 см в діаметрі (в Україні

ЗЕЛЕНИЙ ВОДОСПАД

Лапина ясенелиста

висота птерокарії не перевищує 15 м). Крона розлога, досить рихла. Стовбур у молодих дерев прямий, з гладкою світло-сірою корою; у старих кора темно-сіра, поздовжньотріщинувата. Листки великі, перисті, загальною довжиною до 45 см, світло-зелені влітку і світло-жовті восени, складаються з 11-15 листочків. Цвіте у квітні – травні. Зеленаваті маленькі квіти одностатеві.

Черговий раз милуючись рукотворною красою КПІ, з вдячністю згадаймо попередників, які створювали і розбудували Київську політехніку, залишивши нам у спадок славетний і красивий навчальний заклад.

Н.Єлизарова

ПОМІРКУЙТЕ

В Інтернеті я зустрів пояснення принципу дії маятника Фуко, яке, стосовно маятника, встановленого у нашій бібліотеці, виглядає таким чином.

Площина шкали маятника, який знаходиться на широті 50°27', утворює кут 39°33' з віссю обертання Землі. Якщо діаметр шкали маятника, як у нашого, дорівнює 4 м, то південна точка шкали знаходиться на 127,4 см (200×sin 39°33') далі від земної осі, ніж центр шкали, а північна – на 127,4 см ближче, ніж центр шкали. Відповідно, за добу південна точка проходить від-

ЗАГАДКА МАЯТНИКА ФУКО

стань на 800 см (2π×127,4 см) більшу, північна – на 810 см меншу, ніж центр шкали. Отже, відносно центру, південна точка шкали рухається зі швидкістю 5,55 мм/хв з заходу на схід, а північна – з такою ж швидкістю – зі сходу на захід. Оскільки довжина окружності шкали 1256 см (π×400 см), то шкала зробить повний оберт за 37 годин 41хв. (2261 хв.).

Чи правильне це пояснення?

В.Миколаєнко

«КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІК»

газета Національного технічного університету України

«Київський політехнічний інститут»

<http://www.kpi.ua/kp>

✉ 03056, Київ-56
проспект Перемоги, 37
корпус № 1, кімната № 221
✉ gazeta@kpi.ua
☎ гол. ред. 406-85-95; ред. 454-99-29

Головний редактор
В.В.ЯНКОВИЙ

Провідний редактор
В.М.ІГНАТОВИЧ

Провідний редактор
Н.Є.ЛІБЕРТ

Дизайн та комп'ютерна верстка

І.Й.БАКУН
Л.М.КОТОВСЬКА

Комп'ютерний набір
О.В.НЕСТЕРЕНКО

Коректор
О.А.КІПІХЕВИЧ

Рєєстраційне свідоцтво Кі-130

від 21. 11. 1995 р.

Друкарня ТОВ «АТОПОЛ-іню»,
м. Київ, бульвар Лепсе, 4

Тираж 2000

Відповідальність за достовірність інформації несуть автори.
Позиція редакції не завжди збігається з авторською.